

такође баве правном усаглашеношћу подзаконских аката које је усвојила влада. И овде разлика између контроле уставности и управног судства лежи у карактеристикама спора. Подзаконски акт се обично може оспоравати пред судом у мери у којој се односи на подносиоца жалбе, тј. на постојећи или могући утицај тог подзаконског акта на права подносиоца жалбе или ако тај акт подносиоцу жалбе намеће одређене обавезе. У таквом случају, надлежност се остварује у складу с уобичајеним моделом по којем неко оспорава управни акт који има неке одређене одлике, имајући у виду разлику између појединачног управног акта и општег управног акта. Контрола уставности следи другачију логику. Она није ограничена појединачним интересом, чије је одсуство од кључног значаја за прихватљивост захтева. Контрола уставности се у ствари ослања на формулу да само одређени органи или групе лица могу да оспоравају уставност неког закона и не поставља питање постојања или непостојања права на подношење захтева за утврђивање неуставности. Претпоставља се да је интервенција предметних органа сама по себи подређена идеји одржавања стабилности политичког система. Могу се утврдити и друге везе између контроле уставности и управног судства. Тужба у јавном интересу (*actio popularis*) представља познат институт у управном судству, у којем питање јавног интереса надилази појединачни интерес. Претпоставља се да грађанин поступа у име јавног интереса, ради одбране одређених субјективних права у јавном праву. Такве тужбе, међутим, пре представљају изузетак, те њихово постојање не може представљати основ за одговарајућа уопштавања. Нема, међутим, сумње да се утицај тужби у јавном интересу осећа у контроли уставности. Мора се признати да се контрола уставности може развијати по моделу тужбе у јавном интересу у контексту појединачних представки, нпр. давању грађанима заједничког права да поднесу захтев за утврђивање уставности и проглашавањем тога основним овлашћењем уставних судова, а може се и тврдити да и сам захтев за утврђивање уставности обухвата карактеристике тужбе у јавном интересу. Таква логика не би звучала баш непознато ни бугарском Уставном суду. Он прихвата да је чак и захтев – који је поднео потребан број скупштинских посланика да би се неки од њих затим повукли, услед чега тај захтев на крају подржава мањи број скупштинских посланика него што је законом прописано – прихватљив јер брани јавни интерес.

Другим аргументом се оповргава теза да контрола уставности и класични облици надлежности имају мало тога заједничког. Овај се аргумент заснива на чињеници да Уставни суд, поред овлашћења да утврђује уставност одређеног закона или тумачи Устав, такође може да разматра спорове у меритуму, нпр. легитимност избора народних посланика или председника или потпредседника Републике, уставност политичких странака и удружења, спорове о надлежности између највиших државних